

III. 1. Identifikace místa a představení Naturálový teórie – argumentace

Na scénu přichází Kamil s Naturálem. Kamil příběhne (asi do 2/3), protože teprve brzdí své prcháání z předchozího dějství. Naturál přijde elegantně a hravě až po něm. Kamil v předklonu oddechuje, Naturál se zastaví asi ve třetině a obdivuje svoji muskulaturu.

Kamil (stále v předklonu, ohlíží se): „To bylo o fous.“ Narovná se, otře si čelo. Popojde k Naturálovi: „No, teď je řada na tobě. Snaž se být trochu víc k užítku.“

Naturál doposud zaujat sám sebou náhle zbystrí, jako by si teprve uvědomil, že se k němu mluví, a věnuje Kamilovi poťouchlý úsměv.

Kamil přijde na konec pódia vpravo, k divákům: „Myslím, že jsme teď někde jinde. Jde dozadu, kde budou nějaké kulisy Francie. Tohle přece není Řím.“

Naturál (nadechne se, k divákům): „Ó né. Tohle je Francie. Tu bych poznal ---- (a důraz, aby vynikl vtíp) kdekoliv. Země vína, zpěvu... žen.“ Usměje se na některé divačky.

Kamil (nenadšeně): „Francie. No fajn. Tak jdeme na to.“ Jde dopředu k divákům.

Naturál (vyzývavě k němu přistoupí – je stále po Kamilově pravé ruce; buď svůdně nebo s předstíranou nechápavostí): „A na co přesně, mon ami?“

Kamil (nevzrušen jej zarazí rukou a poodstoupí od něj doprava, dokonce se k němu natočí trochu zády): „Máš mi říkat, co je dobré. Zbytek repliky je pronesen se zjevnou ironií. Vyzve jej rukou. Tak do toho. Osviť mě.“ Záloží ruce na prsou a ostentativně čeká.

Naturál: Zleva. „A copak to není jasné, můj drahý příteli?“ jak mluví, tak obletuje Kamila, jenž se ho všemožně snaží zbavit, tj. vždy o krok poodstoupí a pootočí se na opačnou stranu. Obejde Kamila, zprava: „Příroda sama nám říká, co po nás chce. Volá na nás a my ji nemůžeme neslyšet. Jde dále doprava, přesvědčuje diváky. Někteří to nazývají hříchem, ale skutečný hřích by bylo nepodvolit se. Nakloní se k divákům v 1. řadě. A na ty, kdo se podvolí, čeká odměna – v rozkoši – luskne prsty. Vrací se ke Kamilovi, vezme jej kolem ramen. (Stojí vpravo od něj.) To, můj milovaný příteli, je skutečné dobro.“

Kamil odstoupí od něj: „S tebou asi taky není všechno úplně v pořádku, co?“ povzdychne a rezignuje, spustí ruce „No, aspoň nemáš maňaska.“

Naturál suverénně: „Věř mi. Sepne ruce. Dokážu ti, že co je gesto otevřenosti k divákům ve světě správné, musí být především --- správně cítit.“

Kamil natočí se k němu, spojí ruce za zády: „Jen do toho. Dokazuj.“
Naturál se lišácky usměje, ulízne si vlasy.

Kamil (dodá, aniž by dal najevo obavu): „Na někom, kdo nejsem já, buď tak laskav.“

Naturál s hranou prostomyslností: „Nikdo jiný tu není.“

Kamil stejně hraně se rozhlíží a vyhlíží; v intonaci zaznívá naprostá jistota: „Neboj, on se někdo brzy ukáže.“

III. 2. Seznámení s potenciální příjemkyní dobrodiní – děj

Eluáz (ze zákulisi, velmi procítěně, zklamaně): „Pierre, ach můj Pierre!“

Kamil rozhodí rukama stylem já-jsem-to-říkal a ustoupí do pozadí, na scénu vběhne Eluáz s dopisem v ruce. Zastaví se hned na kraji, otočí se čelem do levého zadního rohu, tj. zády šikmo k divákům, čte dopis.

Eluáz (vzlyká, vyčítavě, rozzlobeně): „Pierre! Jak jsi to mohl udělat!“ Šokovaně spustí ruku s dopisem, pomalu se otočí k divákům, popojde asi do třetiny šířky a sedne si na stupínek nebo něco jiného, dá hlavu do dlaní..

Naturál od začátku si ji vlně a se zalíbením prohlíží, sedící ji obchází: „Ta je... naznačí ženské tvary nádherná.“ Eluáz vztekle odhodí dopis.

Eluáz si sedne a vzlyká. Kamil kolem ní obchází a zvědavě si ji prohlíží.

Kamil poodejde od ní doprava, přitom odvádí za ruku vlného Naturála; v jeho hlase zaznívá vypočítavost: „Slečna má, zdá se, nějaký problém. ---- Ohlédne se na ni a zpět k Naturálovi. Tak to by od nás bylo pěkné, kdybychom jí pomohli, co říkáš?“

Naturál se ulízne, svůdně usměje a chystá se kleknout si před Eluáz a spustit emocionální ohňostroj, Kamil jej ale zadržuje.

Kamil autoritativně: „Já sám. Jde k ní, otočí se k Naturálovi a ještě na dálku jej brzdí rukou. Bylo by celkem kontraproduktivní, ---- a zase s mírnou lstivou vypočítavostí v hlase kdyby utekla.“ významně pohlédne na Naturála, Eluáz hlasitě zavzlyká. „S křikem.“

Naturál naznačí, že má Kamil volnou ruku a jde komunikovat s nějakou fešnou divačkou dopředu doprava, kterou vlastně svádí. (Ideální by bylo, kdyby stihl získat její číslo, než se znovu zapojí.) Kamil lehce zaklepe Eluáz na její levé rameno. Ona však zpočátku vůbec nereaguje, majíc nešťastnou hlavu v dlaních.

Kamil: „Promiňte... Éé... Ahoj! Žádná reakce, proto Kamil neví, jak dál. Pauza. Totiž... Víte... Spojí ruce. Ale žádný nápad, tak je zase rozpojí. Nemohl jsem si nevšimnout, že tu pláčete a... Teprve teď se Eluáz na něj podívá. Kamil však není s to intonací vyjádřit soucit, tedy chladně a jako by se nic nestalo: stalo se něco?“

Eluáz propukne v mohutný pláč. Naturál se posměšně ušklíbne.

Kamil (vyděsí se, ale snaží se, zmateně mává rukama, naléhavě, vlastně skoro on prosí o dobrodiní ji): „Slečno, neplačte! Já vám musím pomoci, jinak půjdu do pekla!“ Eluáz se vsedě natočí doleva, tj. od něj.

Naturál (posměšně, stále k té vybrané divačce): „To je Romeo.“ A upraví si kšticí.

Kamil (stoupne si nad ni, dosti surově, jako by jí poroučel): „No tak, slečno, neřvi!“ Eluáz vstává a otáčí se ke kraji jeviště – „ještě slovo a odejdu!“

Naturál (gestem se omluví zamilované divačce a ujímá se situace): „Jestli dovolíš, zlatko.“ Ještě naposled se otočí ke své milé a pošle jí polibek. – Kamil ustoupí trochu dotčeně dozadu, zřejmě se dostane do kontaktu s kulisami Francie. Otočí se zády.

Naturál (upraví se, opět zkontroluje kšticí, s prvním slovy zezadu pokleká k Eluáz, jemně, ale sebejistě ji bere svou pravou za její levou ruku; zpěvná a procítěná recitace, přitom intonací co nejvíce vyjadřuje kvality vyjádřené podtrženými slovy): „Má drahá, i mužné srdce mé puká a duše se rmoutí vida vaše krásné oči prolévat tak hořké slzy.“

Eluáz se utiší, otočí se k N., pravou rukou si otírá slzy. Kamil se obrací zpět a sleduje.

Naturál vstává, stále ji drží za ruku: „Již není však třeba setrvati v zármutku, neb vězte, --- v pauze si přendá její ruku do své levé, Pravou jí slastně položí na pravý bok – Eluáz sebou trochu cukne, ale nemá šanci se nějak vzepřít; také Kamil nevýrazným gestem naznačí, že to je snad příliš – a vede ji doprava, jako by tančili. že vás do svých citlivých rukou ujímá kavalír, jenž si umanut v tuto chvíli zastaví, levou spustí na její levý bok, pravou ji pohladí po tváři, čímž z ní odhrnuje chmury. rozehnat všech vašich chmur. Kamil se přiblíží, aby kontroloval situaci. – Naturál pravou chytí Eluáz za pravou ruku a opět jakoby tančí v opačném gardu než prve. Poctíte-li jej svou přízní, snad by vás mohl obnažit – totiž oblažit! - tohle zcela plynule, aniž by přerěknutí zdůrazňoval nějakou omluvou – lehkou konverzací a vytříbenými způsoby. Eluáz se poprvé byť trochu nerozhodně usměje. – Kamil už poměrně rozzlobeně a rázně jde za nimi, aby v pravý čas vpadl. Dovolte mi vám představit...“ Kleká si před ni a chce představit sám sebe.

Kamil (postaví se zezadu mezi N. a H. a rychle Eluáz podá ruku): „Kamila! Jsem Kamil.“

Eluáz (nejistě opět s nejistým pokusem o úsměv ji přijme): „Já jsem Eluáz.“

Naturál se vzpomíná, ustoupí s gestem „tak tady ji máš, to jsem ti ji připravil, že?“. Za jejími zády pak naléhavě gestikuluje Kamilovi, aby jí ruku políbil. Když se Eluáz otočí, zářivě se na ni usměje.

III. 3. Představení problému, jenž by mohl být odstraněn dobrodiním – popis

Naturál (rozplývá se přechází doprava, kreslí rukama do vzduchu, zasněně): „Eluáz! Božské jméno! Jak rosa nad ránem! zvedne jednu ruku Jak blankyt na nebi! zvedne druhou ruku Jak jemný zpěv hrdliččin zval ku lásce hlas, sepne ruce na srdci, procítěně kde borový zaváněl Máj!“

Kamil mávně rukou, nechá jej stát stranou, v ostrém kontrastu k jeho rozplývání: „Nevšímejte si ho, je to pošuk. Tak – proč vlastně pláčete?“

Eluáz (už zase natahuje): „To... Pierre! Můj Pierre! Čtěte.“

Eluáz podává Kamilovi dopis, Kamil se neurvalým tónem pouští do čtení.

Kamil (čte příčemž přechází více do popředí): „Drahá holubičko... povzbudivě se ohlédne po Eluáz No tak to nevypadá tak zle.“

Eluáz pobídne jej rukou: „Čtěte dál.“

Kamil (čte dál): „... mezi námi je konec. Aha. Miluji tě a tak dále, ale tvůj strýček slíbil, že jestli nás ještě někdy uvidí spolu, tak mi... zaostří na dopis, jako by špatně viděl, poněkud se lekne a pohoršeně dokončí směrem k Naturálovi no to se nehodí.“

Eluáz popojde vedle Kamila, rezolutně do publika: „Hulvát!“

Kamil (pokračuje ve čtení): „Vymyslel jsem to takto – já zůstanu v našem domě se služebnictvem a ty půjdeš jako řeholnice do kláštera v opět ostří, obrací porůznu papír, snaží se přečíst Aržen... Aržua... Arž... dokončí neurvale to se nedá přečíst! S láskou Pierre! poslední větu pronese stejně neurvale, i neurvaleji jako „nedá se přečíst““

Naturál (už předtím pomalu kroužil kolem Kamila a Eluáz, když Kamil dokončí, stoupne si mezi ně, jedním pohybem bere Kamilovi dopis, zahazuje jej a odstrkuje Kamila stranou): „Pierre je minulost, spanilá Eluáz! Kdo by se trápil pro takového vydřiducha.“

III. 4. V čem spočívá naturalistické řešení problému – argumentace

Kamil chytá Naturála zezadu za krk a ne zrovna citlivě jej odvádí stranou: „Na slovíčko. s omluvným posunkem k Eluáz Omluvte nás, slečno.“

Odchází s Naturálem poněkud stranou doprava, Eluáz ve svých chmurách nešťastně kouká do země

Kamil věcně: „Jen pro moji informaci, o co my se tu vlastně pokoušíme? Snažíme se jí vrátit jejího milého, správně? naléhavě pokýve hlavou, čeká kladnou odpověď To je dobrá věc?“

Naturál se na něj lišácky usměje: „Ale no tak. My se tu z milosti boží snažíme jejího milého nahradit. Istivě mrkne do publika“

Kamil (nejistě): „A to je správně? Takhle ji využít.“

Naturál: „Božínku obráti oči k nebesům, ale ve skutečnosti jej to poučování baví. Poučuje rychle a živě: Vzpomeň si, co jsem ti říkal o přírodě. Přirozeně toužíš po dobru, tak naslouchej své touze. Uvidíš, jak dobré to bude. spiklenecky se k němu nakloní Ještě lépe – ty to ucítíš! „ucítíš“ procítí, pomůže si přitom levou rukou neurčitě napřaženou někam do dálav. Chvilí setrvává, pak ruku svěsí a druhou furiantsky praští Kamila do zad Jaký další důkaz bys chtěl? s pohledem na Eluáz Podívej, jak je pěknoučka.“

Oba k ní ostentativně obrátí zraky a kriticky ji hodnotí, v tu chvíli Eluáz hlasitě a z plných sil asexuálně zatroubí do kapesníku

Kamil zdechuceně a s pochybami: „Já nevím. Na můj vkus trochu uřvaná.“

Naturál (poodstoupí stranou, čelem k publiku, pokrčí rameny zeširoka): „Srdce si žádá, co si srdce žádá.“

Kamil stále s pochybovačným pohledem na Eluáz, které se na tváři usadil přihlouplý výraz: „Jenže žádá si srdce zrovna ji?“

Naturál nevinnost sama: „A žádá si srdce skončit v pekle?“

Kamil vylekaně se podívá na Naturála, rozhodně: „To si srdce nežádá. To si vůbec nežádá.“

Naturál: „Tak do toho.“ Naturál strčí do Kamila, který padne na Eluáz

III. 5. Pokus o dobrý skutek – děj

III. 5. a. V Kamilově podání – děj

Naturál strčí Kamila na Eluáz, Kamil na ni málem upadne. Vrāvora vě nabude stability, na chvíli jej konsternuje napětí vida nevyhnutelnou konfrontaci s Eluáz. Naturál stojí vpravo od něj, znalecky si podpírá bradu a kriticky sleduje Kamila jak choreograf při baletním vystoupení.

Kamil (rychle hledá správná slova): „Totiž... chytá se posledního stébla Dobrý den!“

Eluáz (jaksi zmateně, už se přece zdravili, nejistota jí chvíli dává zapomenout na Pierra, nervózně sleduje, co se vlastně děje): „Bonjour.“

Kamil (spěšně a bodře, rozhovor přeci jen pokračuje): „Bonjour! Bonjour... bodrost jej zase opouští, opět loví správná slova, Naturál se za ním lehce odvrací a chytá se za hlavu éé... uh... mademoiselle.“ dokončí spíš jako otázku

Naturál (už nevydrží, zuřivým šeptem napovídá, mávaje rukama: Kamil se po něm poohlédne): „Dál! Řekni jí, že je všechno v pořádku!“

Kamil (vrátí se pohledem k Eluáz, opakuje okamžitě jako robot): „Všechno je v pořádku!“

Naturál (dál zuřivě šeptá, pobízí jej gesty): „Rozved' to!“

Kamil (opakuje hloupě): „Všechno je v pořádku... pohlédne na Naturála, který netrpělivě čeká, pak zpátky k Eluáz, dodá rozpačitě: Víte?“

Eluáz (sepne ruce, pohledem do publika, s nadějí): „Skutečně?“

Kamil (rychle, sám trochu překvapen): „No ano, fakt.“ *zoufale se ohlíží po Naturálovi*

Naturál (naléhavě, stylem „proboha, vždyť je to snad jasné“): „Chytni ji za ruku!“

Kamil se vrátí pohledem k Eluáz, Naturál poodstoupí, nechá Kamilovi prostor. Kamil zkoumá, jak by ji nejlépe chytil za ruku, párkrát si to nanečisto zkusí, tedy párkrát zalapá prsty nad Eluázinou rukou, Eluáz se na něj celou dobu dívá dosti s nepochopením. Kamil si jejího výrazu všimne, křečovitě se na ni zazubí, chytne ji za ruku a poplácává ji po ní jako by utěšoval dítě.

Kamil (velmi pomalu a stále s křečovitým úsměvem otočí hlavu k Naturálovi a procedí skrz zuby): „Připadám si jako debil.“

Naturál (obchází Kamila s Eluáz zadem doleva): „Jde ti to skvěle! Teď zkus trochu pohanit jejího milého.“ Napjatě čeká, co z toho vyleze

Kamil (k Eluáz, přemýšlí nad tím, co mu Naturál řekl): „Víte, ten váš Pierre - - - a tu jej to napadlo To je pěkná svině.“

Eluáz se okamžitě pouští Kamila a znovu se dává do breku. Přechází doprava dopředu, natočená zády ke Kamilovi

Naturál: „Ale s citem! postrkuje Kamila k Eluáz Rychle, řekni jí něco pěkného.“

Kamil (přistoupí k Eluáz, chytne ji za rameno, mluví rychle, strojeně a zcela bez emocí): „Jste krásná, Eluáz, miluji vás.“

Eluáz brečí o to hlasitěji. Naturál už to nevydrží, vkládá se do toho. Chytne Kamila za obě ramena a odvádí jej doprostřed jeviště, přičemž mu stojí po levici

III. 5. b. V Naturálově podání – děj

Naturál: „Ale ne, ty truhlíku, to je všechno úplně špatně. pouští mu levé rameno a volnou rukou si pomáhá v gestikulaci To musíš dělat jinak, lehce, něžně, vášnivě, jako... jako...“ mává rukou do prostoru

Kamil (ironicky): „Rosa nad ránem?“

Naturál (pouští Kamila, udělá od něj krok doprava a tleskne): „Přesně! Ukaž, já ti s tím pomůžu.“

Naturál si stoupá těsně za Kamila, chytá jej za zápěstí

Kamil (vyděšeně vida o co se Naturál pokouší): „Počkej!“

Naturál přebírá kontrolu nad Kamilem, rozcvičuje mu ruce, upažuje, rozpažuje a vzpažuje

Kamil (panicky): „Co to děláš?! Naturál otáčí Kamilem v pase zleva doprava Vypadni ze mě!“

Kamil-Naturál (mluví Naturálovou dikcí; když z Kamila mluví Naturál, Naturál viditelně otevírá ústa a němě odříkává Kamilovy repliky současně s ním): „Nebojte se, pane, věřte mi!“

Kamil-Naturál: přistoupí k Eluáz, zaťukají ji na rameno „Eluáz? Eluáz se ani nestihne otočit , Kamil-Naturál ji chytá za pravou ruku a synchronizovaným kříživým tanečním úkrokem ji odvádí více doprostřed jeviště, do toho se dramaticky ohní Ó, Eluáz! Zapomeňte na Pierra. pouští Eluáz, trhnutím si přikládá dlaň na čelo v procítěném gestu, zatímco druhá ruka trhaně plandá vedle těla Není vás hoden. poněkud se zakloní dozadu Ať si dál láme

hlavu mezitím kolem Eluáz mává rukama jak námořní signalizátor s tím, zda co rúží zvou, i zváno jinak vonělo by stejně!“ Zakončuje dvornou úklonou.

Kamil (mění výraz tváře zpět na ne-naturální, bezprostředně navazuje na svou předchozí repliku velmi rozčilen): „Pane Bože!“ Snaží se vymanit se z Naturálova vlivu, ale marně

Kamil-Naturál (opět nasazuje Naturálův výraz): „Eluáz? chápe se Eluáz za obě ramena, všichni teď stojí čelem k publiku Ó, Eluáz! surovým trhnutím přemístí Eluáz z prava do leva (tedy od své levice po svou pravici) Tak krásná jsi jako dětský sen stojí za ní (tedy všichni tři stojí za sebou, ale nepřekrývají se - nejvíce napravo je Naturál, poté Kamil, Eluáz je nejvíce na levo, K./N. před ní levou rukou šermuje do vzduchu pod jižním nebem ukazuje na nebe, avšak zůstává otázkou uchopuje ji za zápěstí rukou, co je krása zde rozhodí rukama, tedy rukama rozhazují všichni tři; další repliky K./N. pronáší již nevzletně a s vilností v hlase jsou to jen nádherná řadra K./N. pouští Eluáz ruce a chytí ji za řadra, Eluáz přidušeně zapiští, štíhlá postava... Chytí ji pravicí za zadek, Eluáz pištějíc nadskočí

Kamil se s vypětím sil mocným trhnutím zbavuje Naturála, strhává Eluáz nalevo. Vytváří spolu zvláštní sousoší, ve kterém jsou oba odkloněni od Naturála, přičemž Eluáz stojí jen na jedné noze, zatímco druhá trčí směrem k Naturálovi, Kamil ji podpírá, pravicí má ovinutou kolem jejího hrudníku a drží ji pod levým řadrem, levici má otočenou kolem jejího pasu.

Kamil (křičí na Naturála): „No vážně, co je s tebou špatně?!“

Naturál (nadšeně poskočí): „Štronzo!“ Kamil s Eluáz zkamení „To je ono! Sem to mělo dojít!“ Naturál nadšeně obchází kolem sousoší, znalecky jej upravuje, poposune Kamilovy ruce na ta správná místa. Skončí napravo od nich „Teď už ti ke spáse chybí jediná věc! Oooooooo!“ v procitěném vzdechu odkloní tvář od Kamila. Poslední slovo však zcela civilně a bez emocí téměř vypravuje směrem k němu. „Polibek.“ Naturál se ke Kamilovi natočí mírně bokem, založí ruce na prsou a upírá triumfální pohled do publika.

Kamil s Eluáz se na sebe zaraženě podívají. Kamil párkrát zkusmo zacuká rty jako kapr.

Kamil (v předtuše): „Když ona mi dá facku.“

Naturál (suše): „Pravděpodobně.“

Kamil (zoufalým pohledem na Naturála): „Nešlo by to jinak?“

Naturál (opouští triumfální pozici, v posledním vytrženém naléhání směrem ke Kamilovi): „Jak jinak posoudit dobro? Co je průkaznější, než ten mrazivý pocit na zátylku? Nikdy neignoruj očividné!“

Kamil: „V tom bude nějaký omyl.“

Naturál (vrací se zpět do pozice se založenými rukama): „Žádný omyl v tom není. Dělej!“

III. 6. Aplikace naturalistické morálky opět přivádí Kamila do kritické situace – dějový zvrát

8

Kamil: „Tak na tři. Jedna, dvě...“ Kamil i Eluáz zavřou oči a našpulí pusy, Naturál je po očku sleduje s dychtivým úsměvem

III. 6. Aplikace naturalistické morálky opět přivádí Kamila do kritické situace – dějový zvrát

Na scénu vtrhávají Fulbertovi sluhové.

První sluha (zastaví se na schodech): „Pustíš ji, zvrhlíku?!“ běží dál. Kamil s Eluáz k nim synchronně obrátí nechápavé pohledy jak dva čipmunkové.

Druhý sluha (zastaví se na schodech, jeho druh se také zastaví v pohybu): „To je on, co za ní pořád dolézá!“ Naturál k nim obrátí rozmrzlý pohled a pomalými úkroky ustupuje více doprava. Oba sluhové pokračují v pomalé chůzi, první Kamila obchází ze zadu, druhý se k němu blíží zleva.

První sluha (nenávidně): „Tak ty jí nedáš pokoj? Neřekl ti snad pan Fulbert co se stane, když tě u ní ještě někdy někdo nachytá?“

Kamil: „Pánové, to je omyl!“

Kamil si uvědomí, že Eluáz drží v náručí a pustí ji. Zvedne přitom ruce nad hlavu, jako by ukazoval, že v nich nemá zbraň. Eluáz, která by stále měla být poněkud nakloněná, se po puštění skácí k zemi.

Kamil (střídavě se dívá z jednoho na druhého, ustupuje dozadu): „To nejsem já, ten z dopisu, já jsem tady ve vší počestnosti!“

Naturál (stojí teď zcela na pravé straně jeviště, pohled upírá do dálek): „Cha!“

První sluha: „My tě varovali. My ti říkali, co se stane, když si nedáš pokoj.“ sluhové vytahují velké nůžky a začínají kroužit kolem Kamila

Druhý sluha: „Říkali jsme ti to.“

Kamil naléhavě hledá zastání, ale nedostává se mu. Pochopové kolem něj jak při zápase v ringu obcházejí v kruzích a výhrůžně cvakají nůžkami.

Kamil (ukáže do nikam): „Hele, svatý Augustin!“

Sluhové (ohlédnou se): „Kde?“

Kamil neváhá a utíká. Druhý sluha se za ním rozbíhá, ale první jej zastavuje.

První sluha: „Nech ho běžet. Však on si ho pan Fulbert najde později.“

Sluhové odcházejí. Naturál je následuje. Když prochází kolem Eluáz, která zatím konečně vstala na nohy. Políbí jí s úklonou ruku.

Naturál: „Au revoir, mademoiselle. Bylo mi potěšením.“

III. 6. Aplikace naturalistické morálky opět přivádí Kamila do kritické situace – dějový zvrat

9

Naturál odejde ze scény, nechává za sebou vytřeštěnou Elluáz. Opět se ovšem vrátí, přehodí si Eluáz přes rameno (či vezme do náručí) a neúčinně vzdorující ji unese pryč. Třetí dějství končí.